

Sexuálna revolúcia ako súčasť marxistickej revolúcie alebo História bolševického boja za tzv. „ženské práva“, (Druhá časť)

Dariusz Żuk-Olszewski

30. novembra 2022 ✝ História

predchádzajúca časť:

Sexuálna revolúcia ako súčasť marxistickej revolúcie alebo História bolševického boja za tzv. „ženské práva“, (Prvá časť)

V prvej časti nášho rozprávania sme si priblížili, ako začala najvýznamnejšia etapa v smutných dejinách marxistickej revolúcie – bolševická revolúcia v Rusku, na čele ktorej stál zločinec Uljanov, alias Lenin so svojimi súdruhmi. V druhej časti tohto tragického príbehu si priblížime vodcu svetovej komunistickej revolúcie ako toho, ktorý sa chcel stať novým „stvoriteľom“ a Stvoriteľovi, ktorého podľa všetkého hlboko nenávidel, chcel takpovediac „hodiť rukavicu“.

Súčasťou tohto diabolského „stvoriteľského“ plánu bolo stvorenie človeka, ktorý bude úplne pohrdať všetkým, čo bolo dovtedy pokladané za hlboko ľudské. Bude pohrdať predovšetkým Bohom, potom svojimi najbližšími, rodičmi, manželkou či manželom, deťmi a v konečnom dôsledku sebou samým, keďže má byť iba bezvýznamným kolieskom v stroji celosvetovej revolúcie. Kolieskom, ktoré dostane iba to minimum, čo pre svoje fungovanie v súkolí diabolského plánu potrebuje: aspoň čiastočné naplnenie bazálnych fyziologických potrieb v zatuchnutých spoločných jedálňach a ubytovniach, „oslobodenie“ od pripútanosti k nenávidenému starému poriadku, reprezentovanému rodinou a na rozptýlenie a prevenciu uvažovania dostatok alkoholu a neviazaného sexu.

Pri inštitucionálnom zabezpečení toho posledného pre sovietsku spoločnosť zohrala nezastupiteľnú úlohu súdružka Alexandra Kollontajová, o ktorej si v tejto časti tiež čo-to povieme.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Lenin ako „stvoriteľ nového človeka“

Ako je už zrejmé z predchádzajúcich riadkov, Lenin nenávidel všetko, čo bolo akýmkoľvek spôsobom spojené s tzv. „starým svetom“. Nešlo len o cára a jeho vládu, o politický systém bývalej monarchie, ale doslovne o všetko, na čom dovtedy stála ruská spoločnosť. V podstate nenávidel všetko, na čom stála ľudská spoločnosť ako taká. Jeho koncepcia revolúcie bola radikálna. Mala zmiestť zo sveta všetko, čo tvorilo dovtedajší svet každého Rusa. Leninova bolševická revolúcia, ktorá mala nastoliť komunizmus na pätine sveta a výhľadovo na celej zemeguli, vychádzala z predpokladu vlastnej úplnej výnimočnosti, ktorú definujú slová Karola Marxa a Fridricha Engelsa v *Manifeste komunistickej strany* z roku 1848:

„Komunizmus odstráni večné pravdy, odstráni náboženstvo, morálku, namiesto toho, aby ich obnovil, protirečí teda akémukoľvek doterajšiemu historickému vývoju. (...) Komunisti otvorene vyhlasujú, že ich ciele bude možné dosiahnuť len násilným prevratom ktoréhokoľvek doterajšieho spoločenského zriadenia.“¹

A k odstráneniu večných právd a morálky mal prispieť úplný rozklad morálnych koreňov, z ktorých ľudská spoločnosť vyrastá a úplné zbúranie pilierov, na ktorých stojí. Tými piliermi sú manželstvo a rodina ako výnimočné spoločenstvo muža a ženy, uprostred ktorého vyrastajú deti. Toto všetko bolo na muške novej ruskej vlády bolševikov.

Podľa viacerých jeho súčasníkov Lenina charakterizovala akási takmer satanská inteligencia. Z ním napísaných slov sála neuveriteľná zloba. Dokázal využiť všetko, čo bolo v ľudskej spoločnosti a prirodzenosti prítomné, aby to použil k definitívnemu zničeniu spoločnosti a k potlačeniu jej obranných mechanizmov. Preto veľmi rád siahal po všetkých deviáciách, ktoré boli rozšírené v prostredí bolševikov pred rokom 1917. Bol akýmsi „pragmatikom zla“, žiadne prostriedky, ktoré by ho mohli priviesť k moci, k domnelému uskutočneniu jeho utópie, mu neboli cudzie.

Zdroj: openclipart.org

Lenin vo svojej chorobnej predstave túžil byť novým „stvoriteľom“, túžil „stvoriť“ nového človeka, oslobodeného od akýchkoľvek dovtedajších morálnych obmedzení. Táto chorobná posadnutosť tvorením „nového človeka“ bola v prostredí bolševickej vlády tak zakorenená, že mala priamo tragické dôsledky pre jedného bolševického „stvoriteľa“.

V prostredí bolševikov totiž fungovali skupiny, ktoré samé seba nazývali „bogostrojiteli“, ² čo možno voľne preložiť ako „bohotorcovia“. Ich cieľom malo byť, s pomocou kolektívu, „vytvoríť boha“, alebo presnejšie z človeka spraviť boha. A nešlo o vytvorenie akejsi filozofickej koncepcie „boha bez Boha“. Títo šialenci uskutočňovali lekárske experimenty, ktoré mali zabezpečiť nesmrteľnosť človeka a vybudovať ľudstvo, ktoré

sa samé spasí, samé oslobodí a odstráni všetky obmedzenia. Jedným z vodcov tejto skupiny bol Anatolij Lunačarskij, ktorý sa stal v bolševickej vláde ľudovým komisárom (ministrom) pre kultúru. Iný člen tejto skupiny, šéf bolševickej masovej kultúrno-osvetovej organizácie *Proletkul't* Alexander Bogdanov, pri tvorbe „nového človeka“ obľuboval rozličné pokusy, vrátane tých uskutočňovaných na sebe. Jeden z nich sa mu stal osudným a zahynul pri ňom.

Všetko toto úsilie malo súvis s diabolskou myšlienkou vytvorenia „nového človeka“ bez Boha. Určitým symbolom tohto úsilia sa stal pamätník postavený v prvom koncentračnom tábore na európskej pôde v Svižajsku pri Kazani. Na rozkaz Leva Trockého, ktorý bol po Leninovi druhým mužom bolševickej hierarchie, bol v tábore postavený pamätník Kaina ako niekoho, kto sa vzbúril proti Bohu a ukázal tak vzor správania sa sovietskeho človeka. Podľa autorov tohto pomníka bolo rozhodnutie Kaina zabiť Ábela nasledovniahodné, keďže tak prejavil svoju „nezávislosť“. Kam priviedla táto tvorba „nového človeka“ svet, vidíme veľmi jasne.

Súдруžka ľudová komisárka pre ženské otázky a potraty

Je chladný novembrový deň roku 1917. V pracovni Vladimíra Lenina sa práve pripravuje prvé stretnutie novej sovietskej vlády – *Sovnarkomu*. Ide o skratku dlhého názvu *Rada ľudových komisárov*. Bolševici si totiž veľmi rýchlo obľúbili zvyk používať skratky na označenie sebou zakladaných inštitúcií a orgánov. Tak tomu bolo aj v prípade novej bolševickej vlády.³

Do pracovne postupne prichádzajú jej členovia. Prví vstupujú nič netušiaci Lev Trockij a Josif V. Džugašvili alias Stalin. V časti miestnosti určenej pre telefonistku a pisárku, ktorá je oddelená drevenou zástenou, prekvapia párik *inflagranti*. Stalinovi sa to zjavne nepáči, Trockij sa uškŕňa. Sú to ich noví ministerskí kolegovia. Súdruh Pavel Dybenko, ľudový komisár pre námorníctvo a súдруžka Alexandra Kollontajová, ľudová komisárka pre sociálnu starostlivosť. Súдруžka Kollontajová práve predvádza v praxi, ako funguje ideál oslobodenej ruskej ženy. Podľa jej teórie „pohára vody“ nová sovietska žena pristupuje k sexu ako k „poháru s vodou“. Siahla po ňom vždy, keď je smädná. A smäd ju dostihol zhodou okolností v pracovni vodcu svetového proletariátu.

Zdroj: picryl.com

Súduh Lenin sa ešte raz presvedčí, že jeho personálna politika je bezchybná. Do vlády vyberá skutočne tých najskazenejších bolševikov. Úspech revolúcie je tak na dosah. Je však potrebné čo najskôr začať triedny boj na každej úrovni, čo najskôr začať búrať starý poriadok. A pevnou súčasťou starého poriadku, ak nie priamo jeho kostrou, je buržoázna, rozumej tradičná rodina. Veď už súduh Engels v roku 1846 napísal: „*Prvý triedny protiklad, ktorý v dejinách vznikol, je totožný s vývojom antagonizmu medzi mužom a ženou v manželstve a prvý triedny útlak vznikol utláčaním ženského pohlavia mužským.*“⁴ Menovanie Kollontajovej za ministerku, ktorá bude zodpovedať za „oslobodenie“ sovietskej ženy od pút rodenia a slúženia mužovi a deťom, bolo teda v Leninových očiach vynikajúcou voľbou. Hoci súdružku Kollontajovú, ktorá je aj medzi jeho najbližšími spolupracovníkmi všeobecne považovaná za ženu ľahkých mravov, vníma Lenin s istou dávkou dešpektu, so svojou voľbou je nadmieru spokojný. Sovietska sexuálna revolúcia v jej podaní môže začať.

Rukopis Alexandry Kollontajovej na sovietskej sexuálnej revolúcii a plošnej legalizácii umelých potratov vo svete je natoľko čitateľný, že je potrebné dlhšie sa pristaviť pri jej životopise. Možno aj v súvislosti s tým, že táto kovaná komunistka a exportérka komunistickej myšlienky do civilizovaného sveta je ešte aj dnes feministkami v západných krajinách oslavovaná ako ikona zápasu za ženské práva. S úžasom som nedávno zistil, že jedna z najluxusnejších dámskych odevných značiek v Kanade nesie jej meno a na svojej internetovej stránke sa hrdo hlási k jej odkazu.⁵

Alexandra Kollontajová, ktorú najbližší oslovovali zdrobneninou Šura, sa narodila v roku 1872 v Petrohrade v rodine generála Michaila Domontoviča a dcéry fínskeho továrnikara Alexandry Masaliny-Mravinskej. Rodina mala ruských, ukrajinských, fínskych, nemeckých a francúzskych predkov, čo predurčovalo vynikajúce jazykové schopnosti mladej Alexandry. Tie neskôr využili bolševici vo svojom diplomatickom ťažení v Škandinávii, kde prežila Kollontajová dlhé roky na poste sovietskej veľvyslankyne vo Švédsku a Nórsku. Jazykové znalosti však neboli najväčším tromfom Kollontajovej. Tým bol zjavne veľmi silný sexepíl, ktorý

bol doslova vražedný. Pri jej nohách ležala petrohradská smotánka. Na jednom z plesov sa do nej tak šialene zalúbil syn plukovníka Dragomirova, že keď dostal od Alexandry košom, zastrelil sa. Na inom plese sa do nej zamiloval istý slávny petrohradský pedagóg, ktorý tiež nedokázal uniesť odmietnutie zo strany Alexandry a pokúsil sa otráviť plynom.

Fotografia z kancelárie ruského veľvyslanectva v Nórsku zachycujúca Alexandru Kollontajovú s jej tajomníkom Marcelom Bodym, 1923

zdroj: Store norske leksikon / Eivind Enger, Oslo Museum

Rodičia, ktorí videli ničivý potenciál dcérinej koketnosti, sa pokúsili problém vyriešiť po svojom: čo najskôr ju vydať. A našli pre ňu aj z ich pohľadu veľmi dobrého ženícha. Pobočníka cára Alexandra III. generála Ivana Tutolmina. Ich výber mal však jeden dosť podstatný nedostatok. Tutolmin bol od mladej Domontovičovej starší o 35 rokov. Alexandra ho teda odmietla a natruc si vybrala ženícha, ktorého zas neakceptovali jej rodičia. Bol to chudobný dôstojník, syn poľského vyhnanca po tzv. Januárovom povstaní v roku 1863, Vladimír Kollontaj.

Rodičia, aby toto manželstvo prekazili, poslali dcéru „vyvetrať si hlavu“ do západnej Európy, kde mala pri nákupoch a večierkoch zabudnúť na svoju lásku. To sa však stalo pre Šuru osudným. Začala sa čoraz častejšie zúčastňovať na straníckych schôdzach socialistov a so zanietením čítať ich posvätnú literatúru – spisy Marxa a Engelsa. V prestávkach medzi štúdiom vodcov svetového proletariátu, straníckymi schôdzami a luxusnými nákupmi si našla čas na písanie lúboštných listov Kollontajovi. Trvala na svojom a nakoniec sa napriek nesúhlasu rodičov za neho vydala. Vo svojich spomienkach neskôr píše, že určite by sa za neho nevydala, ak by neboli tak veľmi proti nemu rodičia. Píše, že sa v podstate nevydala z lásky, ale natruc svojim „nevedomelým“ rodičom.

Po sobáši sa mladý pár usadil v Petrohrade, v dome, ktorý Alexandre darovali rodičia. Ako čerstvý produkt marxistickej salónnej výchovy nového človeka však nehodlá zdieľať osud žien v domácnosti. Je síce pravda, že mužovi Alexandrovi porodí syna Michaila, ale veľmi skoro ho zverí do opatery pestúanky a zamestná sa v knižnici. Knižnica je miestom stretnutí rozličných voľnomyšlienkarov z radov spisovateľov či umelcov. Je nadšená touto spoločnosťou a začína svojich nových priateľov pozývať k sebe domov. Svoju priateľku Zoju Šadurskú zoznamuje s kamarátom svojho manžela Alexandrom Satkievičom. A zaumieni si urobiť z nich pár. Aby medzi nimi „preskočila iskra“, ponúkne im možnosť nasťahovať sa k nim a bývať spolu. Všetci štyria. Aby vytvorili „komúnu“.

Je zrejmé, že tento experiment musel skončiť neslávne. Ten, ktorý bol vytypovaným kandidátom na manžela priateľky Zoje sa síce zaľúbil, ale nie do tej, do ktorej sa podľa plánu zamilovať mal. Stredobodom jeho citov sa stala Alexandra. A tá mu city opätuje. Hoci jej nový amant chce, aby sa rozviedla s Kollontajom a vydala sa za neho, ona má iné plány. Túži po skutočnej marxistickej nezávislosti na rodine, mužovi, dieťati. Preto odchádza od manžela. Zoznamuje sa s kamarátkou Leninovej manželky Nadeždy Krupskej revolucionárkou Jelenou Stasovou a spisovateľkou a herečkou Tatianou Šepkinou-Kupernikovou a pod ich vplyvom prichádza k rozhodnutiu spraviť hrubú čiaru za „buržoáznou minulosťou“ a vydať sa na cestu revolúcie. Malého syna necháva u svojich rodičov a odchádza do Švajčiarska, kde ruská socialistická emigrácia pracuje na plné obrátky na realizácii revolučného plánu. Píše sa rok 1898.

Klára Zetkinová a Alexandra Kollontajová na Treťom kongrese komunistickej internacionály
zdroj: wikimedia commons

Vo Švajčiarsku sa prihlási na univerzitné štúdium. Píše do rozličných socialistických plátok, v ktorých sa vďaka znalosti fínskeho jazyka (pripomeňme si, že po matke je Fínka) stáva zo dňa na deň expertkou na fínsku ekonomiku a sociálne problémy. Angažuje sa vo feministickom prostredí, pričom sa spriatelí s „matkami revolúcie“ – Klárou Zetkinovou a Rózou Luxemburgovou. Jej súkromný život je poznačený sériou milostných románikov, ktoré si sporadicky zapisuje do svojho denníka. Vďaka svojej podvratnej knižočke s názvom *Fínsko a socializmus* začína byť na muške cárskej tajnej polície – Ochrany. V roku 1907 Kollontajová cestuje po Európe z poverenia Medzinárodného ženského výboru, pričom organizuje ženy pre projekt svetovej revolúcie. Je maximálne bojovne naladená a „definitívne oslobodená“. Bojuje za „rodovú rovnosť“ a odstránenie „malomeštiackej morálky“, teda monogamného a výlučného manželstva.

V roku 1913 Kollontajová píše z pohľadu svetovej revolúcie veľmi dôležitú knihu s názvom *Nová žena*.⁶ Snaží sa v nej presvedčiť čitateľov a predovšetkým čitateľky, že najdôležitejšou vlastnosťou novej hrdinky je vzdor voči „jednostrannej sexuálnej morálke“. Od tzv. menševikov prechádza k tzv. boľševikom, čo si okamžite všimne Lenin. Ten jej navrhne, aby pre neho pracovala. Navrhne jej, aby odišla do USA a v amerických mestách prednášala tzv. Leninove prednášky, ktorými by získavala miestnych pre veci komunistickej revolúcie. Sociálnodemokratická tlač srší nadšením a nešetrí slovami uznania na adresu

Kollontajovej. Tá si vraj získala srdcia Američanov. Vďaka tomuto americkému výletu sa stáva jednou z najbližších spolupracovníčok Lenina. Lenin jej dôveruje natoľko, že pred svojím návratom do Ruska ju požiada, aby sa aj ona vrátila z USA do Európy. Zverí jej kufor s peniazmi od nemeckej vlády, ktorý má bezpečne previezť do Ruska. Následne využíva jej rečnícky talent, inteligenciu a sexepíl pri rozbehu revolučnej mašinerie. Ako sa vraví, kde nemôže čert, pošle ženu...

Kollontajová je so svojou revolučnou agitáciou osobitne úspešná medzi námorníkmi. Posádky vojenských lodí v petrohradskom prístave totiž neboli príliš nadšené pre vec červenej revolúcie. Zakrátko ju však námorníci priam zbožňujú. Možno i preto, že zviedla jedného z ich hlavných hrdinov, vodcu viacerých námorníckych vzbúr, už spomínaného Pavla Dybenka. Bol od nej mladší o 17 rokov.

Lenin si tento svoj nevšedný úlovok naozaj rozmaznával. Kollontajová sa stala hneď pri jeho vzniku členkou Sovnarkomu (už spomínanej komunistickej vlády) a dostala do správy Ľudový komisariát (ministerstvo) pre sociálnu starostlivosť. Stala sa tak prvou ženou na svete na poste ministerky. V roku 1920, po smrti Leninovej milenky Inessy Armandovej,⁷ prevzala taktiež vedenie Ženotdelu⁸ („Oddelenie pre prácu medzi ženami“). Táto sovietska inštitúcia mala podľa svojho štatútu bojovať s negramotnosťou žien, umožniť im slobodný prístup k vzdelaniu, zvyšovať možnosť rozviesť sa, atď. Ženotdel pod vedením Kollontajovej si však stanovil ešte iný, oveľa „vznešenejší“ cieľ – oslobodiť sovietske ženy od nutnosti rodiť.

(Pokračovanie)

¹ Por. K. Marx, F. Engels: *Manifest komunistickej strany*, Pravda, tlačový kombinát KSS, 1972.

² Bogostrojiteľstvo, rus. богостроительство bol pseudofilozofický a pseudoreligiózny smer ruského marxizmu, ktorého cieľom bolo vytvoriť „náboženskú“ náhradu kresťanstva, resp. náboženstva ako takého v „zbožštení“ človeka, ktorý sa sám sebe stáva bohom.

³ Z ruštiny: Совет народных комиссаров (Rada ľudových komisárov).

⁴ F. Engels: *Der Ursprung der Familie, des Privateigentums und des Staats*, In: Karl Marx/Friedrich Engels-Werke, Dietz-Verlag, Berlin, 1962, zv. XXI, s. 68.

⁵ Por. <https://www.kollontai.net/pages/kollontai>

⁶ Rus. Novaja ženščina (Новая женщина)

⁷ Innesa Armandová (celým menom Elisabeth-Inès Stéphane d'Herbenville Armand), nar. 8. 5. 1874 v Paríži, zom. 24. 9. 1920 v Beslane, ruská komunistka a feministka francúzskeho pôvodu. Vo veku 19 rokov sa vydala za ruského veľkopodnikateľa Alexandra Armanda, s ktorým mala štyri deti. V roku 1902 manžela opustila a vydala sa za jeho mladšieho brata Vladimíra, s ktorým mala ďalšie dieťa. Pre protiprávnu činnosť v prospech sociálnych demokratov bola v roku 1907 odsúdená na dvojročné vyhnanstvo na Sibíri. Po návrate z vyhnanstva sa vrátila do Francúzska, kde sa zoznámila s Leninom a stala sa jeho milenkou.

⁸ Ženotdel (rus. Женотдел) – sovietsky „Úrad pre ženské otázky“, založený v roku 1918 Innesou Armandovou a Alexandrou Kollontajovou.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/sexualna-revolucia-ako-sucast-marxistickej-revolucie-alebo-historia-bolsevickeho-boja-za-tzv-zenske-prava-druha-cast/>

